

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/5/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013010029
Dátum vydania rozhodnutia:	19.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9013010029.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci navrhovateľa: MAC TV s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, v zastúpení Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/009/2013 zo dňa 29. januára 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/009/2013 zo dňa 29. januára 2013 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 eur na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v štátnej pokladnici pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút: BÚ - depozitný účet neúročený č. XXXXXXXXXXXX/XXXX v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Odporca rozhodnutím č. RP/009/2013 zo dňa 29. januára 2013, vydaným v správnom konaní č. 464-PLO/O-5658/2012 postupom podľa ust. § 71 zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z. z., alebo zákon o vysielaní a retransmisii) rozhodol o tom, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 19 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že v rámci programovej služby JOJ odvysielal dňa 23. augusta 2012 o cca 21:25 hod. upútavku na program Farmár hľadá ženu, ktorá obsahovala výňatky z diela znázorňujúce scény násilia, za čo mu uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa ust. § 67 ods. 5 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 3 319 Eur. Súčasne vyslovil, že podľa ust. § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila" a v zmysle ust. § 67 ods. 16 zákona je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu podal v zákonnej lehote opravný prostriedok navrhovateľ z dôvodu, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov a v konaní žalovanej bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Navrhovateľ upriamil pozornosť na konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorých rozhodnutia potvrdili právny názor, že sa v správnom trestaní v plnom rozsahu aplikujú trestnoprávne princípy a že trestanie za správne delikty (...) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Vychádzajúc z uvedeného mal vysielateľ za to, že vzhľadom na nedostatok špeciálnej úpravy v správnom konaní, je na základe analógie treba aplikovať trestnoprávne princípy pri posudzovaní porušenia povinnosti vyplývajúcich zo Zákona o vysielaní. Navrhovateľ definoval násilie ako úmyselné závažné použitie fyzickej sily proti druhej osobe, alebo proti určitej skupine alebo spoločenstvu, ktoré buď má za následok alebo má vysokú pravdepodobnosť následok poranenia, smrť, psychickú škodu.... Konštatoval, že definícií ako aj názorov na násilie sa rôznia, preto možno násilie charakterizovať pomocou spoločných črt a to, že násilie je určitá forma ubližovania, prejavu nadvlády, vyhrážania sa, zneužívania moci, fyzického a sexuálneho nátlaku, násilie nie je konflikt, v konflikte sa stretnú rovnocenné strany, kým násilie je, keď jedna strana zneužije prevahu moci a nakoniec násilím je každý čin, ktorého následok je, že obeť robí niečo, čo nechce robiť, alebo jej bráni robiť niečo, čo chce robiť, prípadne v nej vyvoláva strach. Taktiež poukázal na znenie ust. § 122 ods. 7 zák. č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon, podľa ktorého je trestný čin spáchaný násilím, ak páchateľ použije na jeho spáchanie fyzické násilie proti telesnej integrite inej osoby alebo ak je spáchaný na osobe, ktorú páchateľ uviedol do stavu bezbrannosti ľst'ou, alebo ak páchateľ použil násilie proti veci iného. Opäť vychádzajúc z uvedených definícií mal vysielateľ za to, že výňatky z diela neobsahovali také scény, ktoré by bolo možné považovať za výňatky z diela obsahujúce scény násilia, pretože išlo o bežné hašterenie dvoch rovnocenných žien, pričom úmyslom žiadnej z nich nebolo spôsobiť vážne ublíženie na zdraví, nedošlo k výraznej otvorenej bitke v ktorej by sa násilie prejavilo. Konanie aktérok neprerástlo do takej miery, že by bolo možné ho označiť ako násilné. Uviedol, že s prihliadnutím na individuálne vnímanie v upútavke je scéna, ktorú by niektorí mohli považovať za scénu s náznakom násilného konania, to však neznamená, že ide nevyhnutne o zobrazenie násilia v objektívnom poňatí v zmysle zákona a zastáva názor, že obsah predmetnej upútavky plne rešpektuje ustanovenia vzťahujúce sa na tento typ programovej služby. Záverom navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že ustanovenie § 19 ods. 2 zákona o vysielaní spôsobuje nejednoznačnosť, keďže nie je vymedzený pojem „scény zobrazujúce násilie“. V takom prípade je rada povinná na posúdenie predmetnej veci aplikovať všeobecné zásady trestného práva, je povinná prihliadnuť na zásadu in dubio pro reo, t. j. v prípade pochybností v prospech obvineného a namietané porušenie vyhodnotiť ako nepreukázané. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol navrhovateľ odvolaciemu súdu zrušiť rozhodnutie odporcu a vrátiť mu vec na ďalšie konanie a zároveň zaviazat' radu k úhrade trov konania a trov právneho zastúpenia.

Z vyjadrenia odporcu k podanému odvolaniu navrhovateľa je zjavné, že ten považuje svoje rozhodnutie za riadne odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov, výšku pokuty považuje za riadne odôvodnenú a primeranú, rozhodnutie nevykazuje žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Odporca sa nestotožňuje s tvrdením navrhovateľa, že v predmetnej upútavke nedošlo k zobrazeniu násilia, nakoľko scény zobrazujúce agresívne a násilne prejavy žien voči sebe napĺňajú pojem „scény násilia“ v zmysle ust. § 19 ods. 2 zák. č. 308/2000 Z. z. a ich zaradením do upútavky došlo k porušeniu ust. § 19 ods. 2 zákona o vysielaní. Odporca sa v rámci správnej úvahy vysporiadal s pojmom násilie, keďže nie je zákonné vymedzený a pri jeho interpretácii vzal do úvahy zákonom chránený záujem zakotvený v ust. § 19 ods. 2 zákona o vysielaní a to ochranu diváka pred neprimeranou a bezprostrednou konfrontáciou s násilnými a inými nevhodnými obsahmi prezentovanými v upútavkách na programy prezentované v televíznom vysielaní. Upriamil pozornosť na str. 7 svojho rozhodnutia z ktorého vyplýva, že pre vymedzenie pojmu násilie vychádzal odporca z odbornej literatúry, ktorú v odôvodnení svojho rozhodnutia citoval, podľa ktorej je násilie správanie, ktoré spôsobuje škodu, či už fyzickej alebo psychickej povahy vrátane explicitných a verbálnych útokov. Odporca vychádzajúc z uvedeného skonštatoval, že pod pojmom násilie je v zmysle ust. § 19 ods. 2 zákona o vysielaní nutné rozumieť akýkoľvek explicitný, verbálny či fyzický útok smerujúci proti

fyzickej alebo psychickej integrite inej osoby alebo veci, ktorý má za následok vznik škody alebo je spôsobilý vyvolať nebezpečenstvo vzniku škody alebo inej ujmy. Po zhodnotení obrazovej a zvukovej zložky predmetnej upútavky odporca dospel k záveru o tom, že scény v ktorých sa ženy vzájomne verbálne osočujú a tieto útoky sú sprevádzané fyzickými útokmi žien navzájom je odôvodnené považovať za také, ktoré znázorňujú násilie. Z odôvodnenia je zrejmé, že odporca posudzoval upútavku aj z kvantitatívneho ako i kvalitatívneho hľadiska, pričom z pohľadu časového rozsahu scén sa jednalo o tri sekvencie v trvaní 14s, 1s, a 9s a aj vzhľadom na celkovú dĺžku upútavky predstavovali predmetné scény síce len krátku, avšak podľa názoru Rady podstatnú a nezanedbateľnú časť predmetnej upútavky. Z kvalitatívneho hľadiska vyhodnotil odporca predmetné scény za také ktoré zobrazovali verbálne a fyzické útoky reálnych fyzických osôb voči sebe, hoci sa predmetné zábery frekvenčne vyskytli v upútavke len niekoľkokrát je z nich jednoznačne identifikovateľné agresívne (verbálne i fyzické) správanie, ktoré je násilné. Nejedná sa pri tom o fiktívne hrané scény dramatického programu ale o násilné správanie reálnych fyzických osôb. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol odvolaciemu súdu, aby podľa ust. § 250q ods. 2 O.s.p. odvolaním napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. O.s.p. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 464-PLO/O-5658/2012, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov na pojednávaní súdu dňa XX. dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa je nedôvodný.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporcu - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 19 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii.

Z obsahu administratívneho spisu mal súd za preukázané, že odporca oznámil navrhovateľovi začatie správneho konania č. 464-PLO/O-5658/2012 vo veci možného porušenia § 19 ods. 2 zák. č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že v rámci programovej služby JOJ odvysielal dňa 23. augusta 2012 o cca 21:25 hod. upútavku na program Farmár hľadá ženu, ktorá obsahovala výňatky z diela znázorňujúce scény násilia, za čo mu uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa ust. § 67 ods. 5 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 3 319 Eur. Odvolanie voči uvedenému rozhodnutiu je predmetom tohto konania, podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p..

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

Podľa ust. § 250i ods. 2 O.s.p., ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku. Do uvedenej právnej normy bola transformovaná požiadavka tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces, v zmysle ktorej súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo

vo veci zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti.

Podľa ust. § 4 ods. 1 až 3 zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách, poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi. 7)

Podľa ust. § 5 ods. 1 písm. g/, h/ zák. č. 308/2000 Z. z. do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí, dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia,

Podľa ust. § 19 ods. 2 zák. č. 308/2000 Z. z., upútavka na program v rámci televíznej programovej služby nesmie obsahovať výňatky z diel, ktoré znázorňujú scény násillia a pohlavného styku, devastácie životného prostredia a zábery, ktoré by mohli navodiť dojem skrytej formy propagácie alkoholizmu, fajčenia a používania omamných látok, jedov a prekurzorov.

Podľa ust. § 64 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ zák. č. 308/2000 Z. z., za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa ust. § 67 ods. 5 písm. e/ zák. č. 308/2000 Z. z., rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3 319 eur do 165 969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49 790 eur, ak vysiela programy a iné zložky programovej služby, ktorých obsah je v rozpore s povinnosťami podľa § 19,

Podľa ust. § 71 ods. 1 zák. č. 308/2000 Z. z., na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní 49) okrem ustanovení § 23 v časti neprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1, zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správneho poriadku, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 46 správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 1,2,3 správneho poriadku, rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že rozhodnutie odporcu je vecne správne. Navrhovateľ jednak namietal, že rozhodnutie odporcu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a zistenie skutkového stavu je nepostačujúce na posúdenie veci a jednak, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov a že v konaní bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. S uvedeným sa odvolací súd nestotožňuje. Z obsahu spisu je nepochybné, že navrhovateľ odvysielal dňa 23. augusta 2012 o cca 21:25 hod. v rámci svojej programovej služby JOJ upútavku na program Farmár hľadá ženu. Uvedenú skutočnosť navrhovateľ nepoprel. Ďalej je zrejmé, že odôvodnenie rozhodnutia odporcu obsahuje prepis/popis obsahu upútavky (str. 2 až 5 rozhodnutia), ktorá je okrem uvedeného zaznamenaná na DVD nosiči, ktorý taktiež tvorí obsah administratívneho spisu. Najvyšší súd má preto za preukázané, že k odvysielaniu predmetnej upútavky aj s popísaným obsahom na programovej službe JOJ skutočne došlo. Predmetná upútavka bola odvysielaná na novú sériu (resp. jej prvú časť) programu Farmár hľadá ženu, bola zosťrihom záberov z propagovaného programu, neobsahovala nijaký sprievodný komentár a v závere upútavky boli odvysielané v obrazovej zložke textové informácie o programe a účinkujúcich. Obsahom odvysielanej upútavky vychádzajúc z jej záznamu ako i prepisu/popisu sú sekvencie, ktoré zachytávajú agresívne prejavy účinkujúcich žien voči sebe a ktoré odporca vyhodnotil ako násilné v rozpore s povinnosťou vysielateľa ustanovenej v ust. § 19 ods. 2 zákona o vysielaní. Ust. § 19 ods. 2 citovaného zákona taxatívne vymenúva obsahy, ktoré upútavka vysielaná v rámci televíznej programovej služby nesmie obsahovať a okrem iného sa jedná aj o výňatky z diel, ktoré znázorňujú scény násillia. Správny orgán po posúdení obsahu odvysielanej predmetnej upútavky podľa názoru odvolacieho súdu správne vyhodnotil a právne posúdil jej rozpor s ust. § 19 ods. 2 zákona o vysielaní. Uvedené dostatočne zrozumiteľne a jasne v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol s čím sa stotožňuje aj odvolací súd. Je nepochybné, že pojem násillie príp. násillné scény, je pomerne široký a jeho zákonná definícia nemožná resp. nežiaduca, nakoľko jeho vnímanie sa môže vplyvom času, miestom aplikácie právnej normy ako i spoločnosťou meniť. Možno ho zaradiť do kategórie tzv. neurčitých právnych pojmov. Okrem iného možno konštatovať, že má široký filozofický, sociologický ako i právny rozmer. Úlohou správneho orgánu je v takom prípade rámcovo obsah a význam tohto pojmu vymedziť s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu ako i skutkovú podstatu správneho deliktu. K výkladu zákonov sa vyjadril aj Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí IV. ÚS 324/2011-16 kde uviedol, že „článok 2 ods. 2 ústavy obsahuje ústavné pravidlo, v rámci ktorého každý orgán verejnej moci vrátane štátnych orgánov sám (autonómne) určuje nielen to, aký druh právnej úpravy použije pri rozhodovaní, ale aj to, akým spôsobom prikróčí k jeho výkladu v súlade s princípom právneho štátu, ktorý je vyjadrený v citovanom článku ústavy. Ústavný príkaz, ktorý je obsiahnutý v čl. 2 ods. 2 ústavy, je súčasne aj ustanovením povinnosti vykladať ústavné a zákonné normy tak, aby sa tento ústavný príkaz rešpektoval v celom vymedzenom rozsahu“.

Navrhovateľ v súvislosti s neurčitosťou pojmu násillie zdôrazňoval použitie všeobecnej zásady trestného práva a to „v pochybnostiach v prospech obvineného“ a namietané porušenie vyhodnotiť ako nepreukázané. Správny orgán nepoprel analogickú aplikáciu trestnoprávnych zásad, a nepopiera ju ani odvolací súd, avšak v predmetnom prípade nie sú žiadne pochybnosti o tom, či došlo k porušeniu ust. § 19 ods. 2 zákona o vysielaní, skutkom vo výroku rozhodnutia uvedeným. Výklad pojmu násillné scény príp. násillie používaného v zákone o vysielaní a jeho aplikácia v konkrétnom prípade je, tak ako už bolo vyššie uvedené, v prvom rade úlohou správneho orgánu. Tým, že zákonodarca v zákone o vysielaní

pojem násilie príp. násilné scény nedefinoval, ponechal tým správne mu orgánu priestor na vymedzenie tohto pojmu v správnej praxi s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu postupom obdobným ako pri správnej úvahe. Bez pochyb je nevyhnutné, aby táto úvaha bola v súlade so zákonom a rozhodnutie správneho orgánu bolo aj v takom prípade riadne a logicky zdôvodnené. Správny orgán pojem násilie v zmysle ust. § 19 ods. 2 zákona o vysielaní vymedzil ako akýkoľvek explicitný, verbálny, či iný útok, smerujúci voči fyzickej alebo psychickej integrite inej osoby alebo veci, ktorý má za následok vznik škody alebo je spôsobilý vyvolať nebezpečenstvo vzniku škody alebo inej ujmy. Uvedené vymedzenie nepovažuje odvolací súd za rozporné so zákonom ani nevybočuje logického rámca správnej úvahy správneho orgánu. Taktiež správny orgán pri posudzovaní odvysielanej upútavky bral do úvahy konkrétne okolnosti, obrazovú a zvukovú zložku predmetnej upútavky, jej obsah a tieto svoje závery v odôvodnení rozhodnutia riadne odôvodnil. Tým, že odvolací súd nezistil, že by skutkový stav nemal dostatočnú oporu v skutočnostiach zistených správnym orgánom, ani nedostatky pri interpretácii a aplikácii neurčitého právneho pojmu správnym orgánom a že by správna úvaha odporovala zásadám logiky a teda má všetky atribúty nemožno konštatovať a stotožniť sa s odvolacou námietkou navrhovateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutia správneho orgánu pre nedostatok dôvodov. Keďže rozhodnutie nevykazuje ani žiadne formálne nedostatky a výrok rozhodnutia je v súlade s jeho odôvodnením nemožno ho považovať za nezrozumiteľné. Odvolací súd nezistil ani žiadnu inú vadu, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom na vyššie uvedené dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru o správnosti a zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu a toto ako vecne správne podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p.. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní neúspešný.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok vo výške 500 Eur súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný. Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb..

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.